ΤΟ ΚΗΡΥΓΜΑ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ

Ἀριθμός 45
ΚΥΡΙΑΚΗ Η΄ ΛΟΥΚΑ
15-11-2026

Μέ τήν Χάρη τοῦ Θεοῦ, ἀδελφοί μου, εἰσερχόμεθα σέ μιά μεγάλη καί θαυμαστή ἑνότητα πού ἐπιγράφεται «ΤΑ ΜΥΣΤΗΡΙΑ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ». Θά ξεκινήσουμε ἀπό μιά ΓΕΝΙΚΗ ΕΙΣΑΓΩΓΗ, μέ τίς ἑξῆς παραγράφους:

1. «Εἰσαγωγικά στοιχεῖα γιά τά ἱερά Μυστήρια». Ἡ παράγραφος αὐτή σκοπό ἔχει νά διδάξει, νά σχολιάσει τά θεῖα τελούμενα, καί, «ἐπί τῇ βάσει τοῦ Πατερικοῦ λόγου», νά ἐνημερώσει τόν πιστό γιά τήν θεολογική ἑρμηνεία καί τήν λυτρωτική σωτηρία τῶν τελουμένων. Αὐτό ὁπωσδήποτε θά συντελέσει στήν βαθύτερη κατανόηση τῶν Ἱερῶν Μυστηρίων, στήν κατανόηση τοῦ ὕψους τῆς Ὀρθοδοξίας, τοῦ μεγαλείου καί τῆς ὡραιότητός της, ἀλλά καί στήν ἀποδοχή τοῦ μυστηρίου τῆς θείας τοῦ Κυρίου ἐνανθρωπήσεως, ὡς προσφορᾶς ὑπέρτατης θεϊκῆς ἀγάπης καί ἀνέκφραστης φιλανθρωπίας. Τά θεῖα Μυστήρια συνέγραψαν οἱ μέγιστοι καί θεῖοι ἄνδρες τῆς Ἐκκλησίας μας. Ὁ Κύριλλος Ἀλεξανδρείας σημειώνει: «Οἱ Θεῖοι Πατέρες εἶναι οἱ διδάσκαλοι τῆς εὐσεβείας, οἱ στῦλοι καί ὄροφοι τῆς πίστεως, οἱ πύργοι οἱ ἀσάλευτοι, οἱ λιμένες οἱ γαληνοφόροι, οἱ πιστοί καί φρόνιμοι οἰκονόμοι, οἱ σοφοί ἀρχιτέκτονες, οἱ σύσκηνοι τῶν Προφητῶν, σύνθρονοι καί διάδοχοι τῶν Ἀποστόλων καί προστάται τῶν Ἁγίων Ἐκκλησιῶν». Καί ὁ Ἅγιος Δωρόθεος ὁ Σχολάριος, στήν κλεῖδα τῆς Πατρολογίας του, γράφει: «Οἱ θεῖοι ἡμῶν Πατέρες εἶναι οἱ μόνοι ἀσφαλεῖς διδάσκαλοι, οἱ ἄριστοι ἀπολογητές καί ἀλάνθαστοι ἑρμηνευτές τῶν θείων Γραφῶν. Εἶναι τά πρότυπα τῆς διαπλάσεως τῶν ἠθῶν καί τοῦ βίου κατ' ἀρετήν». Συνεχίζουν οἱ ἱερές γραφῖδες τῶν Ἁγίων Πατέρων μας γράφοντας: «Ἑπτά τά χαρίσματα τοῦ Πνεύματος καί ἑπτά τά Μυστήρια τῆς Ἐκκλησίας, διά τοῦ Πνεύματος ἐνεργούμενα. Ἐξ ἄλλου τοῦ αὐτοῦ καί μόνου ἐν Τριάδι Θεοῦ τελοῦσι δωρήματα» (PG 155.177). Ὁ ἱερός Χρυσόστομος σχολιάζει: «Ἕνας στρατιώτης τρύπησε μέ τή λόγχη τήν πλευρά τοῦ Χριστοῦ καί χωριστά ἔτρεξε νερό καί αἷμα. Καί τό νερό βέβαια ἦταν σύμβολο τοῦ Βαπτίσματος, ἐνῶ τό αἷμα τῶν Μυστηρίων. Ἡ Ἐκκλησία γεννήθηκε ἀπό τά δύο αὐτά. Ἑπομένως, ὁ Χριστός δημιούργησε τήν Ἐκκλησία ἀπό τήν πλευρά Του, ὅπως ἀκριβῶς καί τήν Εὔα τή δημιούργησε ἀπό τήν πλευρά

τοῦ Ἀδάμ» (Κατηχ. Γ ΕΠΕ 393). Ὁ Διονύσιος ὁ Ἀρεοπαγίτης ἐπεξηγεῖ: «Τά Μυστήρια σάν ἔργα Θεοῦ εἶναι ὑπέρτατα. Ὅμως, τελοῦνται ἀπό ἐμᾶς τούς ἀνθρώπους. Ἐπειδή ζοῦμε καί περιβαλλόμαστε ἀπό τήν ἀνθρώπινη φύση «ἐτάχθημεν λοιπόν διά συμβόλων τελεῖσθαι». Οἱ ἄνθρωποι πληροφοροῦνται «τήν ἀληθῆ γνῶσιν» παρατηροῦντες τήν δημιουργία, ἀλλά καί διδασκόμενοι ἔτσι καί στήν Ἐκκλησία αἰσθητές εἰκόνες αὐτῶν πού τελοῦνται, «ἐπί τοῦ Θεοῦ ἀναγόμεθα. Τά νοητά διά τῶν αἰσθητῶν, καί τά ἄϋλα διά τῶν ὑλικῶν, καί τά θεῖα διά τῶν ἀνθρωπίνων» (PG3,376,437). Ἡ Ἐκκλησία σημαίνεται ἐν τοῖς Μυστηρίοις. Σῶμα καί Αἷμα Χριστοῦ τά Μυστήρια, καί ταῦτα βρῶσίς ἐστε καί πόσις ἀληθής» παρατηρεῖ ὁ Ἅγιος Κύριλλος Ἀλεξανδρείας, ἐνῶ ὁ Μέγας Ἀθανάσιος ἐπισημαίνει: «Ἡ Ἐκκλησία εἰς τό διηνεκές μορφοῦται ἐν τοῖς Μυστηρίοις καί διά τῶν Μυστηρίων». Ἱερά Μυστήρια εἶναι αὐτές οἱ πολλαπλές ἐκδηλώσεις τῆς ἀπολυτρωτικῆς δυνάμεως τοῦ Σωτῆρος, εἶναι τά μέσα ἐκεῖνα μέ τά ὁποῖα ὑπάρχει καί ἐνεργεῖ ὁ Χριστός στήν Ἐκκλησία.

Τό Μυστήριο τοῦ Βαπτίσματος εἶναι ἡ ἀρχή «τῶν εἰς ἡμᾶς Μυστηρίων» (PG 151, 208). Ἐδῶ «τάφος καί μήτηρ», ὅπου στή μήτρα της κυοφορεῖται νέα γέννηση, ἀναγέννηση, ζωή ἁγία καί πνευματική (PG 33, 425). Ὁ Ἅγιος Γρηγόριος ὁ Θεολόγος γράφει: «Μεῖζον τῶν ὁρωμένων μυστήριον εἶναι ἡ σωτηρία τῆς ὁποίας «οὐδέν ὑψηλότερον, οὐδέν τιμιώτερον». Τό Βάπτισμα λοιπόν ἀναγεννᾶ Πνεύματι» (PG 155,177).

Ὁ Ἅγιος Κύριλλος Ἱεροσολύμων γράφει γιά **«τό Ἅγιον Μύρον»:** «Μυστήριον ἀγαλλιάσεως καί Χριστοῦ χάρισμα καί Πνεύματος Ἁγίου παρουσία, τῆς αὐτοῦ Θεότητος ἐνεργητικόν γενόμενον (Κατηχ. Γ, 144). Καί ὁ Ἅγιος Διονύσιος ὁ Ἀρεοπαγίτης ἐπεξηγεῖ: «Ἡ χρίσις τοῦ μύρου εἰς τόν βαπτισθέντα, τοῦ Πνεύματος δωρεῖται τήν ἐπιφοίτησιν. Τό δέ Μῦρον ἐστίν ὁ Χριστός».

Ὁ ἴδιος Πατέρας τονίζοντας τήν σημασία τῆς Θείας Εὐχαριστίας γράφει: «**Ἡ θειοτάτη Εὐχαριστία** ἱερουργεῖ τήν συναγωγήν ἐπί τό ἕν, δηλαδή τόν Θεόν» (PG 3, σελ. 424). Ὁ Ἅγιος Νικόλαος Καβάσιλας σημειώνει: «Πρό δέ πάντων καί ἐν πᾶσι τήν διά πάσης τῆς τελετῆς φαινομένην τοῦ Σωτῆρος οἰκονομίαν». Δηλαδή ἡ Θεία Εὐχαριστία εἶναι τό Μυστήριο τῆς οἰκονομίας τοῦ Σωτῆρος (Φιλοκαλία 22,44). Ὁ Ἅγιος Μάξιμος ὁ Ὁμολογητής σημειώνει: «Μέ τήν μετάληψιν τῶν ζωοποιῶν τούτων μυστηρίων, θεός ἐξ ἀνθρώπων καταξιοῦται ὁ ἄνθρωπος» (Μυσταγ. Ἀθῆναι 1989, σελ. 229). Καί ὁ Ἅγιος Συμεών Θεσσαλονίκης παρατηρεῖ: «Ἡ Θεία Κοινωνία τά ὑπέρ νοῦν δωρεῖται. Καί τόν μέν κοινωνοῦντα σύσσωμον ποιεῖται Χριστῷ, καί ἕν μέλος καθίστησι μετ' αὐτοῦ, καί ναόν Κυρίου κατασκευάζει» (PG 155, σελ. 940). Ὁ Ἀπόστολος Παῦλος γράφει γιά τόν λειτουργό «Ἔτσι πρέπει νά μᾶς

θεωροῦν οἱ ἄνθρωποι, σάν ὑπηρέτας τοῦ Χριστοῦ καί οἰκονόμους μυστηρίων τοῦ Θεοῦ» (Α΄Κορ. 4,1).

Οἱ Ἀποστολικές διαταγές ἐπισημαίνουν γιά τόν Ἐπίσκοπο τά ἑξῆς: «Εἶναι μετά Θεόν Πατήρ χριστιανῶν, μετά Προφητῶν καί διδασκάλων ὁ τετιμημένος, ὡς Πατήρ». Ὁ ἱερός Χρυσόστομος γιά τόν ἱερέα γράφει: **Μεγάλη ἡ τῶν ἱερέων ἀξία:** Ἅ γάρ ἐγκεχείρισται ὁ ἱερεύς, Θεοῦ μόνον ἔστι δωρεῖσθαι. Οὔτε Ἄγγελοι, οὔτε Ἀρχάγγελοι ἐργάσασθαί τι δύνἄται εἰς τά δεδομένα παρά Θεοῦ».

Γιά τήν Μετάνοια ὁ Κύριος μᾶς βεβαιώνει: «Σᾶς λέγω ὅτι γίνεται χαρά εἰς τόν οὐρανόν γιά ἕναν ἁμαρτωλό πού μετανοεῖ» (Λουκ. 15,7). Ὁ ἱερός Χρυσόστομος γράφει: «Ἡ μετάνοια εἶναι φάρμακο σωτηρίας, εἶναι παρρησία πρός τόν Θεόν, ὅπλον κατά τοῦ διαβόλου, ἐλπίς σωτηρίας, ἀπογνώσεως ἀναίρεσις. Αὐτή τόν οὐρανόν ἀνοίγει, αὐτή εἰς τόν παράδεισον εἰσάγει. Ἡ δέ τοῦ Θεοῦ φιλανθρωπία ἀπεριόριστος». Καί ὁ Μέγας Βασίλειος μᾶς διδάσκει λέγοντας: «Αὐτός εἶναι ὁ καιρός τῆς μετανοίας, ἐκεῖνος τῆς ἀνταπόδοσης· αὐτός τῆς ἐργασίας, ἐκεῖνος τῆς μισθαπόδοσης».

Γιά τό Μυστήριο τοῦ Γάμου ὁ Ἀπόστολος Παῦλος παρατηρεῖ: «Τό μυστήριον τοῦτο μέγα ἐστίν» (Ἐφεσ. 5,32). Ὁ Γάμος ἀποτελεῖ ἀντίγραφο καί «ἔκτυπον» τῆς ἀνέκφραστης ἕνωσης τοῦ Χριστοῦ μέ τήν Ἐκκλησία Του. Ὁ Τερτυλλιανός γράφει: «κανονίζει ἡ Ἐκκλησία, ἐπικυρώνει ἡ Θεία Εὐχαριστία καί σφραγίζει ἡ εὐλογία» (PL I, 66.1302). Καί ὁ ἱερός Χρυσόστομος σημειώνει: «Ὄντως μυστήριόν ἐστι καί μέγα καί ἀπόρρητόν τινα σοφίαν ἔχον. Καί ἡ οἰκία ἐκκλησία ἐστί μικρά» (PG 62, 140).

Τέλος, γιά τήν σημασία καί ἀναγκαιότητα τοῦ ἱεροῦ Εὐχελαίου ὁ Συμεών γράφει: «Ἔχουμε τό Ἅγιο Ἔλαιο, πού εἶναι ἱερή τελετή καί τύπος θείου ἐλέους, χορηγούμενο συγχώρηση καί ἁγιασμό σ'ἐκείνους πού μετανοοῦν. Ὅθεν καί ἁμαρτήματα λύει, καί ἀσθενείας θεραπεύει καί ἁγιάζει πληρέστερα». Ὁ ἀείμνηστος καθηγητής Θεολογίας Χρῆστος Ἀνδροῦτσος σημειώνει: «Ἐν τῷ Χριστιανισμῷ σύμβολον εἶναι οὐ μόνον πᾶν ὅ,τι ἐκφράζει ἤ ἀνιπαριστᾶ πνευματικήν τινά ἰδέαν ἤ ἀλήθειαν, ἀλλά σύμβολα καλοῦντα καί αὐτά τά Μυστήρια τῆς Ἐκκλησίας μας, ὡς ὄντα καί ταῦτα σημεῖα ὁρατά τῆς ἀοράτου Χάριτος». Καί ὁ Ἀπόστολος Ἰάκωβος κατακλύει λέγοντας: «ἀσθενεῖ τίς ἐν ὑμῖν; προσκαλεσάσθω τούς πρεσβυτέρους τῆς Ἐκκλησίας καί ἀλείψαντες αὐτόν ἐλαίῳ ἐν τῷ ὀνόματι τοῦ Κυρίου· καί ἡ εὐχή τῆς πίστεως σώσει τόν κάμνοντα» (Ἰακ. 5, 14-15).

Θά συνεχίσουμε, ὅμως, σύν Θεῷ, στό ἑπόμενο κήρυγμα. **ΑΜΗΝ!**